

førte udgangspunkt. Det bemærkes i den forbindelse særligt, at det forhold, at ansøgeren eventuelt ikke på forhånd har nærmere kendskab til de forskellige oplysninger, der ligger i sagen (adresseoplysninger, løn, intern rokering, karriereløb m.v.), ikke i sig selv kan føre til et andet resultat. Et formål med offentlighedsloven er netop at sætte offentligheden i stand til at gøre sig bekendt med hidtil ukendte oplysninger i forvaltningens dokumenter, jf. nærmere Betænkning 325/1963 om Offentlighed i Forvaltningen, side 42 ff.

På den baggrund er Justitsministeriet ikke enig i, at offentlighedslovens § 4, stk. 3, normalt vil kunne anvendes som hjemmel til at afslå begæringer om aktindsigt i navngivne medarbejders personalesager.«

Det, som Justitsministeriet har anført, er således, at administrativ praksis vedrørende journalisering må tillægges »en vis vejledende betydning« ved vurderingen af, om en begæring om aktindsigt kan anses for tilstrækkeligt konkretiseret efter offentlighedslovens § 4, stk. 3. Justitsministeriet har forstået notatet således, at denne retsopfattelse bestrides.

Baggrunden for den nævnte opfattelse er, at en myndigheds journaliseringspraksis i almindelighed vil afspejle, hvilken indholdsmæssig samhörighed der er mellem myndighedens dokumenter. Det forhold, at en samling af dokumenter journalteknisk behandles som én sag, kan således normalt - som følge af hele journaliseringsordningens formål - tages som udtryk for, at myndigheden anser dokumenterne for at have en sådan indbyrdes samhörighed, at det er naturligt og hensigtsmæssigt at behandle dem som en afgrænset enhed.

Notatet kan give det indtryk, at Justitsministeriet står alene med den anførte retsopfattelse. Der kan derfor være grund til at nævne, at det også i Folketingets Ombudsmands praksis er antaget, at myndighedernes journaliseringspraksis har vejledende betydning ved fastlæggelsen af offentlighedslovens sagsbegreb, jf. f.eks. ombudsmandens beretning for 1991, side 47 ff. (særligt side 48 f.), vedrørende udtrykket »sager om lovgivning« i lovens § 2, stk. 2.

Samtidig er det i Justitsministeriets besvarelse udtrykkeligt anført, at der kan tænkes tilfælde, hvor en samling af dokumenter, der journalteknisk behandles som én sag, i realiteten omfatter en sådan ubestemt flerhed af emner og spørgs-

mål m.v., at en begæring om aktindsigt i sagen alligevel vil kunne afslås med hjemmel i offentlighedslovens § 4, stk. 3. For så vidt angår personalesager, er der imidlertid - af de grunde, der anføres i besvarelsen - efter Justitsministeriets opfattelse ikke grundlag for at komme til andet resultat, end at en begæring om aktindsigt i en bestemt offentligt ansat »personalesag« må anses for tilstrækkeligt konkretiseret efter § 4, stk. 3. Det modsatte resultat ville efter Justitsministeriets opfattelse heller ikke være foreneligt med de generelle synspunkter vedrørende konkretiseringskravet, som Folketingets Ombudsmand har givet udtryk for i beretningen for 1994, side 79 ff. (gengivet i Justitsministeriets besvarelse).

Det bemærkes endelig, at det efter Justitsministeriets opfattelse ikke er korrekt, når det i notatet (side 16) anføres, at Justitsministeriets opfattelse fører til, at myndighederne ved at journalisere oplysninger »i en særlig mappe, som ingen finder på at spørge til« kan holde vigtige oplysninger skjult. I tilfælde, hvor en begæring om aktindsigt i »personalesagen« - som følge af, at dokumenterne vedrørende den pågældende ansattes personalemæssige forhold journalteknisk er fordelt på en række forskellige sager - ikke måtte anses for tilstrækkeligt konkretiseret, vil det således påhvile myndigheden at vejlede den pågældende om, hvilke oplysninger der skal tilvejebringes for at opfylde konkretiseringskravet, jf. Justitsministeriets vejledning om offentlighedsloven (1986), pkt. 17, og John Vogter, a.st., side 94. Begæres der herefter f.eks. aktindsigt i dokumenter om den pågældende ansattes »lønsforhold«, »arbejdsopgaver« eller lignende, vil en sådan begæring ikke kunne afslås efter § 4, stk. 3, uanset på hvilken måde dokumenterne måtte være journaliseret.

Der kan i den forbindelse i øvrigt henvises til besvarelsen af spørgsmål nr. 6.

På den anførte baggrund kan Justitsministeriet fortsat henholde sig til de synspunkter, som der er givet udtryk for i besvarelsen af 30. juni 1997.

6. Et alternativt løsningsforslag.

6.1. Notatets forslag.

På side 17 f. i notatet anføres bl.a. følgende:

»Hvis der ønskes en løsning, som kan imødekomme de mest udbredte klagepunkter fra offentligt ansatte uden at bryde med offentligheds-